

9 I
131.

5

Spinal

5

După Mărășești!..

(Cântece Moldovene)

de

Dem. Stănculescu

28
576

9774

Dem. Stănculescu

Ela autor

După Mărășești!..

(Căntece moldovene)

BIBLIOTECA CENTRALA
A REGIUNII BANAT

X ✓
364.354.

1928
Tipografia „Cartea Românească”
Timișoara

Dem. Stănescu

După Mănescu..

(Găsește în bibliotecă)

Biblioteca publică a municipiului Timișoara

Nr. curent _____ Valoarea _____

Pr. D. _____

Cuvânt înainte.

Se împlinesc anul acesta zece ani dela sfârșitul campaniei noastre în Moldova de unde, după demobilizare, am revenit la casele noastre plini de nădejdi pentru viitor.

Astăzi, când prăpastia desbinării între frații de acelaș sânge și de aceleași credințe, primejduiește siguranța și liniștita consolidare a statului nostru, suferințele pe cari le-am îndurat în Moldova, noi toți câți era să pierim până la unul în „Triunghiul Morții“, ne dau dreptul să strigăm:

„Demobilizați, intelectuali și studenți, până când veți mai îngădui ca politica negativistă să nimicească încrederea reciprocă dintre frați, pe care o cimentase vremurile eroice trăite laolaltă în Moldova?“

Avem datoria să ne mobilizăm sufletul și mintea, pentru-ca să dăm Țării ceiace ea așteaptă dela noi.

Gen. Stanculescu

Cuprinsul.

	Pag.
I. După Mărășești	5
II. Doi Frați	7
III. Banatul	9
IV. Mecedoneni!	11
V. Dunărea	12
VI. Nistrul	14
VII. În Moldova Glorioasă	16
VIII. Noapte Romană	17
IX. În Noaptea „Învierii” !	20
X. Preotul	22
XI. Veniți	23
XII. „Trăiască Fascismul Român” !	24

1. După Mărășești..

A vitejilor poveste
Rătăcește cât e anul
Peste văi și peste creste,
Iar când trece'n sbor oceanul,

Mândre se ridică valuri
Peste 'nlinderea de ape,
Salutând-o până'n maluri,
Unde-ar vrea un val s'o sape.

O furtună mohorâtă
Smulge valului povestea
Ș'așa neagră și urâtă,
Spre lumină poartă vestea

Pe la fiecare casă
Unde-aude răs și glume,
Dar de lupta glorioasă
Nu se pomeniște nume.

Glas din lumea veșniciei
Poartă'n sborul ei furtuna
Dela morții României
Azi uitați... și totdeauna!...

Unde vezi că-ncepe cerul
Este lumea lor senină,
Făurită din misterul
Valurilor de lumină.

Ei păzesc de-acolo țara
Și nici frunza din pădure
Nu'nverzește primăvara
De nu's ei ca să se'ndure;

Iar în țara noastră anii
Trec pustii... și cine știe
Cum le creștem noi orfanii
Și cât plânge-a lor soție...

o o o

II. Doi Frați.

În slavă, pe vârful de munte, scăldate
De neguri și ceață, aproape de cer,
Smerite stau patru tranșee săpate
Și'nfiptă alături, i-o cruce de fier.

Pierdută'n tăcere, sub cruce-i o groapă.
Ce ține departe de lume, doi frați,
Din noaptea grozavă când vru să-i cutroapă
Dușmanul sălbatec de peste Carpați.

Acolo, e locul sub care-adormiră
Eroii, culcați la pământ de obuz,
În timp ce-apărară cu oastea marțiră
Un munte de piatră de lângă Oituz.

Pe stânca uitată de vremuri și rece,
Un vultur coboeră la groapă din sbor,
Se duce spre cruce ș'alături când trece,
În sfânta tăcere, cuprins de fior

Ș'aduce aminte de groasnica noapte
Când gloanțe de armă și salve de tun
li smulseră soața, iar cuibul, în șapte
l-l sparse prin noapte dușmanul nebun;

Văzduhul și munții gemeau de durere
Dar oastea română era de granit!
Când soarele zilei lucea cu putere,
Fugise din munte dușmanul gonit!

Blestemu-i de vultur ajuns-a la țintă
Ș'o lacrimă-i cade pe groapa d'aci;
Încet, se ridică și greu își alintă
Durerea, sburând mai departe'n câmpii.

..Iar dacă vre-odată, citi-vei pe cruce
Drumefule pașnic, — un nume muntean —,
O rază de soare privirea ți-o duce
Spre-al doilea nume: — un nume — ardelean!

o o o

III. Banatul.

Privește copile pământul străbun:
Aici e o parte și dincol'o parte,
Privește, ș'ascultă bătrânii ce spun:
„S'aude spre seară un glas de departe

O doină străbună de peste hotar,
Un cântec de jale al celor ce-așteaptă
O zi de nădejde, o rugă'n altar,
Cântată d'un preot cu fața'nțeleaptă.

Acolo'n câmpia scăldată de grâu
O slovă română e gând de urgie
Și plânge nevasta cu furca la brâu
Iar vântul vuește prin casa pustie.

Bărbatul se duse să lupte'n război
Voios să găsească la'ntoarcere-acasă
O Țară mărită și fără nevoi,
Să-și vadă copiii, să-și vadă de casă!

Dar moartea-i cuprinse viața, pe veci,
In lupta cumplită când deter'atacul
Și'n câte-va clipe, sub fulgii cei reci
Rămase să doarmă, odihnă cât veacul!

Acasă l-așteaptă femeea, dar el,
Din lumea ferită de rele și grije
Ș'aduce aminte că-i mort sub drapel
Sub ropot de gloanțe și ploae de schije;

Își vede soția slăbită de dor,
Își vede copilul la școală străină,
Oftează și cade'n genunchi, rugător,
Smerit implorând o pedeapsă divină:

— Stăpâne din ceruri, auzi-ne-acum:
Cum n'avem odihnă in sfânta țărână,
Să nu aibă pace străinul, în drum,
Spre holda cernită din glia română. —

o o o

IV. Macedoneni!

Părinții voștrii scumpi, care muriră
Luptând în Pind pe munții strămoșești,
Vă chiamă azi la fapte vitejești,
Vă strigă Macedonia martiră!

Lăsați odihna voastră la o parte,
Și strânși în fața sfântului altar,
Cu gândul plin de grije spre Vardar,
Jurați, că veți lupta până la moarte!

Vor tremura Carpații și Balcanii
Dar ceasul vostru astă-zi a sunat!
Aveți părinți și frați de răsbunat
Mormântul lor, îl calcă azi dușmanii!

Desfaceți astă-zi dorurile sfinte
Din piepturile voastre de oțel:
Vă chiamă Țara voastră sub drapel,
Eroii voștrii, strigă din morminte!

V. Dunărea.

De când eram copii, în valurile tale
Ne-am avântat încercători, ș'am tresărit
În sufletele noastre, când am auzit
Că te-ai întunecat și spume duci în cale.

Veneam în nopțile de vară lângă tine
Cu toți prietenii iubiți și-ți povesteam
În cântecele noastre, dragostea de neam,
Voioși eram că ne'nțelegi așa de bine!

Dar azi, bătrână Dunăre să-mi spui tu mie,
De ce te duci așa de tristă'n Răsărit
Spre Marea Țării noastre care te-a'ndrăgit
De când ținuși cu Țara noastră'n bătălie.

„Copil, ce ești, mi-e dragă Țara ta frumoasă
Și tot așa de dragi mi's încă sase țări
Care 'mi trimet prin râuri slavă și cântări,
Vrei tu să știi, de ce sunt astă-zi furtunoasă?

Să-ți povestesc atunci, ascultă dar, copile,
Și spune tuturor, să știe ce gândesc
Când trec domol pe lângă malul românesc,
De-o vreme 'ncoă, până'n aceste triste zile;

— La Turnu-Severin, în valurile mele
Și azi îmbrățișez picioare dintr'un pod
Pe care s'avântau Romanii în exod,
Sau se luptau legionarii'n vremuri grele;

Imi trimetea zâmbind salutu-i de 'mpărat
Traian învingător, în fruntea oastei sale
Înaintând semeț, acoperit cu zale,
Să fie Romei vestitor, c'a triumfat!

Visez, când trec pe lângă Malva ruinată,
Cetatea ce-o mănâncă apa la Celei,
Că'l văd pe pod gonind barbarii cei mișei,
Pe Constantin-cel-Mare, Sfântul, c'o armată.

Pe la Corabia, la saptezecisapte
Priveam cum dorobantii trec înflăcărați
Să fie rușilor de ajutor, ca frați,
Creștinilor, lumină să le fie'n noapte

Și mai priveam la nouăsutetreisprezece
Cum se duceau voioși vitejii vânători
Să spună, fraților creștini învingători,
Bulgari și sârbi: destul atâta suflet rece!

Iar la Islaz, vedem țărani și boerii
Cum se scăpau la pătruzecisopt de ruși:
Din câmp, oltenii muncitori veneau supuși,
Veneau încrezători, sub toropeala verii.

Dar azi, copile bun, nopoarele creștine
Au prefăcut pământu'n cuib de bolșevici;
În România voastră atâția oameni mici
Mă fac să plâng și să tot sune de rusine.

VI. Nistrul.

Curgând domol, în drumu-i către Mare
Incolăcindu-și apele spre șes
El e mândria noastră la hotare
Spre Răsăritul, azi, de ne'nțeles!

Tu, Nistrule, fi straje neclintită
Spre Răsăritul azi întunecat,
Iar de-oi vedea făclia moscovită
Înaintând sub cerul înstelat,

Tunând, s'alergi vijelos la vale,
Să te reversi, departe, peste mal,
Ca să oprești potopul roșu'n cale
Pân' om veni cu toții, ca un val!

De vor sări 'nainte Moldovenii,
Ei, strănepoți ai Marelui Ștefan,
Să știe toți, că vor veni Oltenii
Cu foc în ochi și'n suflet, uragan!

În România, Țară chinuită,
Am fost uniți în vreme de război
Să ne-apărăm moșia cotropită
Și n'au putut să treacă peste noi!

Dar azi, de când ni s'a mărit Regatul,
În Țara mea, simțirile-amorțesc,
Ne stăpânește ura și păcatul,
Dușmanii rād de Neamul Românesc.

Noi, suntem zidul viu al mântuirii
Popoarelor din Marele Apus
Mereu luptăm, de veacuri, ca martirii
Și grija noastr'o poartă Cel de Sus!

Clocotitor să-mi duci acum cuvântul
Din Marea Neagră până la Ocean,
Și să cutremuri, Nistrule, pământul,
Căci ești un crez, un crez european!

o o o

VII. In Moldova glorioasă!..

*(Când venură prizonierii Ardeleni
din Siberia în 1917.)*

Din câmpii siberiene
In Moldova glorioasă
Veniși frațe Ardelene
Se te-apropii 'nceț de casă.

Atunci însă, România,
Era mică, dar ce țare
O făcuse vitejia
Oștilor dela hotare!

In Moldova glorioasă
Și copiii și bătrânii
Ne simțeam la noi acasă,
Toți eram atunci: Românii!

Dar acum în Țara mare
Tu-mi zici mie: Regățene!
Fără pic de remușcare?
De ce, frațe Ardelene?

o o o

VIII. Noapte Romană.

E noapte și luna trimete
Pe Tibru, cărarea-i de aur
Și doarme celălea ce dete
Lumină și munți de tezaur.

Lucesc monumentele'n noapte
Și'n aer plutește tăcerea,
Prin cripte, mistere și șoaapte
li turbură nopții puterea.

Dar, iată pe boltă cum norii
S'adună și vântul începe
S'adie, chemând luptătorii
Columnei din piața pustie.

O mare de umbre se'ndreaptă
Din cripte uitate, spre forul
In care stă umbra 'nțeleaptă,
Temutul Traian, luptătorul!

Spre piața Columnei Traiane
Se duc generalii să vadă
Pe șeful oștirii romane
Și plebea se duce grămadă.

Aduse din zări, de furtună,
Vin umbrele-aci la 'mpăratul
Din Dacia Felix, să-i spună
Durerea, să-i ceară și sfațul.

Un trăsnet de-asupra scipește
Și'n tunet coboară oștirea
Și iată că solul pornește
S'aducă 'mpăratului știrea.

În piață se face tăcere
Și toată mulțimea privește
Spre solul cuprins de durere,
Iar vântul acum amuțește:

— „Venim de departe 'mpărate
Părintele Romei vestite
Ș'al Daciei Felix uitate,
Târâtă'n noroi și ispite;

De veacuri, te-așteaptă poporul
Și toată oștirea uitată
Venirăm la tine cu dorul
Să-i fi comandant de armată;

Barbarii amenință Țara
Și'ntr-oagă moșia romană
Uitată-i, vom pierde comoara
Râvnită de oaste dușmană“ —

Ascultă 'mpăratul... și face...
Se uită 'mprejur la mulțime
Și zice: decât să n'am pace
În cripta din rece-adâncime,

Decât să se piardă moșia,
Trimet legiunile mele
Să scoale din somn, România,
Să țină hotarul cu ele.

Pornește 'napoi, sfântă gloată!
Ș'așteaptă să vină „Fascismul“!
În Dacia Felix uitată,
Vreau, mâine, să scol — Românismul! —

— — — — —
Plecă legiunea spre casă,
Iar norii descoperă cerul
Și doarme Columna frumoasă,
Plutește prin noapte misterul.

Trec umbre grăbite spre cripte,
Pe Tibru sclipește-acum luna,
Copacii par sulite 'nfipse
Și tace culcată furtuna!

IX. In Noaptea „Invierii“.

Eu nu cunosc decât o singură 'nviere
În țara mea, mereu bălută de nevoi;
De n'aș putea vorbi cum inima mi-o cere,
M'aș depărta și chiar m'aș lepăda de voi.

Popor creștin, vă ziceți voi mereu cu fală
Și'l înșelați mai totdeauna pe Iisus,
Căci ură e'n privirea voastră triumfală
Ș'atâta răutate vede Cel de Sus!

Voi vă'nchinați la Cel sacrificat pe cruce,
Iar când strigați în cor: „Christos a Inviat“!
Vă sboară gândul negru 'n crâșma din răscruce
Și tot la rău vă'ndeamnă gândul necurat;

În sufletele voastre nu mai e lumină
Și fruntea voastră-i azi umbrită de năcaz;
Eu văd că fața voastră nu mai e senină
Și'n inimi, nu mai arde focul de viteaz!

Indepărtați de voi nețărnută jale
Ș'având în fața voastră drumul cel mai drept,
Să v'avântați ca un potop p'o nouă cale,
Să viu și eu ca un șut, atât aștept!

Priviți la drumul drept pe care-au mers străbunii
Și veți vedea, credința lor ce tare-a fost:
Nici năvălirile din vremile furtunii,
Nu i-a clintit un pas din creștinescul rost

Iar rostul creștinesc, iubirea și dreptatea
Le-a fost străbunilor în fiecare zi;
Ei au murit și v'au dat vouă libertatea,
Iar voi, vă dușmăniți în loc d'a o păzi!

Numai atunci vei învia din morți, Române!
Când vei iubi adânc pe frații tăi cei buni,
Numai atunci, să ști că Țara va rămâne
Ferit'acum și'n totdeauna de furtuni!

o o o

o o o

X. Preotul.

De ce mai fluturi flamura creștină,
Când grijile mărunte pământești
Au abătut pe fruntea ta senină
În cufte-adânci, păcatele lumesti?

Cum, ești tu preot, bunule părinte,
Când ai tot mers și mergi pe-acelaș drum,
Cu oameni răi la suflet și la minte
De-i jale'n Țară, pulbere și scrum?!

De ce mai porți pe tine haina sfântă,
De ce mai stai cucernic în altar,
Când azi poporul nostru se frământă
Și râd de noi dușmanii la hofar?

Cu ce cuvânt mai spui tu rugăciunea
În fața mucenicilor din sat.
De când înmormântași înțelepciunea
Ș'ai tăi săteni, pe drumuri i-ai lăsat?!

XI. Veniți!

Veniți cu frunțile plecate
Să preamărim în sfânta noastră lege
Un dor adânc de libertate,
Un vis pierdut pe căile pribegie;

Veniți, cu jalea milenară
Să 'ngenunchăm în fața cerului o clipă,
Să'l întrebăm, de ce-i amară
Viața noastră care se'nfiripă?

Veniți, din colțurile Țării,
Români, uitați de vremea care trece;
Acum, în pragul disperării
Când unii mor și alții pot petrece,

Veniți, să facem rugăciunea,
Căci legea creștinească nu ne minte,
Veniți, ca s'așteptăm minunea:
— „Un om de fier, cu inima fierbinte,

Un om al gliei asuprite
Indrumător al cetelor răslețe,
Un om al Țării chinuite
Aducător al vremilor mărețe!“ —

XII. „Traiască Fascismul Român“!

Lăgîrăm hoţarele Țării
Cu jertfe de sute de mii,
Dar aripa neagr'a uitării
Se'nţinse din munţi în câmpii.

Ogoarele stau nelucrate
Oraşele Țării 's pustii
Și fețe mereu supărate
N'au vreme cuvânt a rosti.

În silă muncește poporul
Și'n inimi e gol și pustiu,
Țăranul ascute toporul
Și'n sate-i miros de rachiu.

O Țară mărită își slrigă
Trei vorbe, Române stăpân
Și'n sufletul tău să se'nfigă:
„TRAIASCA FASCISMUL ROMÂN“!

o o o

855-1

BIBLIOTECA CENTRALĂ
A REGIUNII BANAT

364-354

Timișoara, 19

as'a

h

Pretul Lei 28.—